

[Poul Møller.]

situation har råd til at gennemføre det eller det. Det kommer an på den situation, hvori man fremsætter forslaget, ikke den situation, hvori kommissionen behandler det. Derfor var vi af principielle grunde imod, at man for nedrullede gardiner skulle forlige denne sag.

Man har i dag nævnt vort forslag i kommissionen, idet man naturligvis kun tager det ene forslag og ikke gør opmærksom på, at vi stillede to andre forslag, netop stillede forslag om opbygningsfremmende foranstaltninger ved siden af overbygningsforslaget. Vi stillede i kommissionen et overbygningsforslag, der betød en femtedel af det, regeringen var gået til valg på. Dette overbygningsforslag blev, som det ærede medlem hr. Bundvad rigtigt bemærker, fremsat i maj 1954. Det var efter vor opfattelse et forslag, som på det tidspunkt havde haft mulighed for at blive gennemført, et tidspunkt, da landet var 500 mill. kr. rigere, og da regeringen endnu ikke havde gennemført for 600 mill. kr. forbrugsbegrænsende afgifter for befolkningen.

Man må se i øjnene, at denne sag også har noget med skattebyrden at gøre; det har noget med den samlede skatte- og afgiftsbyrde at gøre, når man i mellemtiden mellem afgivelsen af en kommissionsbetænkning og frem til en folketingsdiskussion har forøget skatte- og afgiftsbyrden med 600 mill. kr. om året; så stiller det sig anderledes med hensyn til, hvad folketinget kan vedtage af nye byrder for befolkningen. På et vist tidspunkt er reserverne jo opbrugt, derfor må man stille sig anderledes. Det er også det, regeringen gør. Jeg kan ikke forstå, at regeringen ikke kan forstå vore økonomiske betænkeligheder, når de økonomiske betænkeligheder dufter op af dette forslag så stærkt, som de overhovedet kan. Der er ingen mening i at komme med 408 kr. nu og 900 kr. om 4 år, hvis man troede, vi havde råd. Derfor vil jeg gentage mit spørgsmål, gentage det igen og igen også under udvalgsforhandlingerne: Hvad er det, der gør, at man tror, vi får bedre råd i 1959 end i 1957, og bedre råd i 1961 end i 1959? Vi er altså villige til at forhandle på grundlag af en ordning, hvori der er tilstrækkelige opsparingsfremmende elementer, en ordning, som bliver økonomisk over-

kommeligt under hensyn til den øgede skatte- og afgiftsbyrde, som er lagt på befolkningen, siden kommissionens betænkning og dermed vor betænkning blev afgivet.

Den højtærede socialminister gjorde dernæst nogle bemærkninger om det Dich'ske forslag og sagde, at nu var vi på tilbagetog til dette Dich'ske forslag. Den højtærede socialminister vil ved at læse kommissionsbetænkningen se, at vi i vor hovedbetænkning fra første færd tilsluttede os det Dich'ske forslag. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere kommissionsbetænkningen side 147, hvor der står som vort forslag C med underoverskriften:

„Professor Jørgen Dichts forslag. Det af professor Dich i kommissionen skitserede forslag, der er gengivet pag. 161, har påkaldt stor interesse indenfor det konservative folkeparti, som gerne ønsker at bidrage til dets gennemførelse, såfremt man fra anden side nærer samme ønske.“

(*Socialministeren* [Strøm]: Det gør vi jo ikke!). Det skal da vise sig under udvalgsbehandlingen, højtærede socialminister. Det ville være tåbeligt af os, om vi straks på forhånd opgav at samle tilslutning til forslaget. Det er det, der skal vise sig under folketingsbehandlingen, det er det, vi skal drøfte under udvalgsbehandlingen, om vi kan få vort synspunkt anerkendt.

Man siger, at når vi har afvist den obligatoriske forsikring, kan man ikke forstå, at vi ikke afviser den frivillige forsikring. Hvad er dog det for et synspunkt? Skulle man afskaffe al livsforsikring her i landet? Skulle man, fordi det ikke er muligt at gennemføre en obligatorisk folkeforsikring, gå ud og sige, at nu skulle livsforsikringselskaberne nedlægges? Det var dog et mærkeligt synspunkt. Tværtimod må vi sige: når det ikke er muligt med en obligatorisk folkeforsikring, vil det i høj grad være at foretrække, om så mange som muligt frivilligt tegner forsikring. Det er det, vi forsøger at få dem til. Der er forskel på at tvinge folk ind i en forsikringsform og at animere dem til frivilligt at spare. Det er måske den afgørende forskel mellem vort livssyn og andres: om det offentlige skal bestemme over befolkningens forbrug og opsparingsvaner eller ej. Det, man skal prøve på, er at gøre det muligt for befolk-